

Ssyli spěval,
Pilnje dželal,
Strwja cje
Sswójny statok,
A twój kswjatok
Sradny je.

Sa staw sprózny
Napoj mózny
Lubosz ma;
Bóh pak kswerny
Psches spať měrny
Cjerstwoſcz da.

Njech ty spěva, a,
Sswérnuje dželash
Wschédne dny;
Džen pak kswjath,
Duschi dath,
Wotpoczn ty.

S njebjieß mana
Njech cji khma
Žiwnoſcz je;
Žiwa woda,
Kij Bóh poda,
Wolschew cje!

F.

Serbiske njedželske kopyeno.

Wudawa ſo kózdu ſobotu w Ssmolerjez knihiczschejeri w Budyschinje a je tam ſa ſchtwórlétnu pſchedplatu 40 np. doſtac̄.

Ssmiertna njedžela.

2. Kor. 5, 1.—10.

Domoj žedženje klineži pſches kłowa Povołowe. A dženža tež naſche wóczko domoj ſhlađuje, hdjž ſebi po-myšlimy na lubych, kotsiž ſu domoj ſeschli k węcznemu méréj. Ssłowo tole žedženje jaſniuje wupraja. Wone je tworjene po ſbóžnoſczach předowanja na horje wot pobožnego Stillinga, kózdy píſche:

„Sbóžni ſu cji, kotsiž ſebi domoj žadaja,
pſchetoz woni domoj pſchińdu.“

1. Domojžadanje.
2. Domisna.
3. Domojpucz.

1. Wo ſemiskej hčze ſo praji (ſcht. 1.), ſo budže roſlamana. Roſlamana — to je kruće kłovo. Tole čeło budže roſlamana hčta — a ničzo wot njeho niemostanje hacz kuf procha. Je džiw, ſo ſebi žadamý po twarjenju wot Boha, po domje, kij ſi rukomaj njeſczenjeny a węcznje je w njebjieſach. Né, dokelž w tej hčze ſmý, požadamý my a ſmý wobczęzeni (ſcht. 4.). To je naſche domojžadanje. Czi lubi, kij wonkach ſpja, ſu to pſheměnjenje dokonjeli — ſchtó by wot nich ſi twara wot Boha twarjeneho ſo wrózicž chzyl do roſpadazeje hčty? Chzecze wý ſo wrózicž, kótrymž dženžniſchi ſwiedžen ſemrjetých ſwjeczimy. Wý ſtari, kótrychž ſprózne ſtarý wonkach ſpja — njebeſche to ſa naſ ſbožowna hodžina, hdjž wam kswjatok ſwonjesche? Wý mužojo a žony, w možy žiwenja ſtejo, býſhcze ſo radži hſchcze

dale prózowali a wý ſo bojeschcze nozy, w kotrejž nichčo niemóže dželac̄ — hdjž pak je wam po nozy nowe ranje ſhadtalo, chzyl ſo ſi nowa bědžicž ſe staroſćemi žiwenja? A wý mali, wý býſhcze wěſcze radži tu hſchcze khma ſostali, ale nětko pſchi wutroby njebjeskeho Wótza wý wěſcze, kaf jeho luboſcz horyſčho lubuje hac̄ nanowska a maczečna luboſcz. Pſchi rowach my ſpěwamy dženža: „My mam ſy tych ſa ſbóžnych, kij ſu pſcheczepili.“ Woni ſu to dozpili, ſchtož ſebi žadamý. Wjele jich ſo tudý ſazhdli ſi jich žadanjom a tola hdjž býchmy jím pohladac̄ mogli do jich wutroby, hdjž w nozy bjes ſpanja leža, býchmy ſhonili: ſa kózdeho czlowjeka pſchińdu wokominkjenja, hdjž naſtrózany ſaczuwa: tež najſtroivsche čeło je roſpadaza hčta. A hdjž pſchińdzemy do wýſhých lét a jedyn pſcheczel po druhim wot naſ dže a naſchej nosy ſhablatej — býwa naſche ſdychowanje lěto a kylniſche: „O ſenjeze, wsmi mje k ſebi!“

O derje nam, hdjž nam Stillingowe kłovo placzi, potom czaka ſady naſcheho žedženja tež

2. Luboſna domisna. Wý ſcze dženža ſtupili k rowam ſwojich lubych a w duchu ſi nimi řečzeli a prajili: „Hdje ſcze wý na kótrychž naſcha wutroba wiſy? Ležicze woprawdze tam w prósche? Abo ſu hmeſdy tam horkach waſcha domisna? Haj, hdje ſcze wý? O prashejcze ſo jaſoſhtola, kij dženža troschtuo k nam řečzi: „Kij pak naſ k žiwenju pſchihotuje, to je Bóh, kij nam tež ſawdawſ teho Ducha dal je.“ Kajki by to kurowy Bóh byl, kij by duch žedženja do naſ położiſ a chzyl pſchiſladowac̄, kaf wutroba w tym žedženju podarmo ſdychuje!

My, my wěmy, my džemy domisne napschečiwo. „My hmy dobreje nadžije a swolimy radzi s čela won hicz a domach bycz pola teho Knjesa.“ Domach! Domisna je a naschi morwi su do njeje sachcli. Njeje to mózny troscht na hwyedzenju semrjetich? Woni prjedy naš — a my sa nimi! Kschesčianska wutroba wě: „Dokelz w czele pschebywam, my w zusbje khodzimy wot teho Knjesa, pschetož my we wérje khodzimy a niz we widzenju.“ Po kózdej nozy skhadža ranje — a njedýrbjal Bóh tež swoje hlyubjenje dopjelnicž: Ssyte budže sachodne a horjefstanicž budže njesachodne. „Sbózni su czi, kotsiz ſebi domoj žadaju, pschetož woni domoj pschiindu.“ Duž njeſhubmy s wocžow.

3. naſch domoj pucž. „Teho dla my tež zyle ſa tym ſtejimy, njech hmy domach abo w zusbje, ſo býchmy ſo jemu spodobali, pschetož my ſo wschitzym dyrbimy ſjewicž psched hlyudnym ſtołom Chrystužowym.“ Nekotryžkuſiž to ſabudże w staroſezach a roſpróſchenijach hwyeta. Druſy drje ręcza wo Bohu lubym Knjesu, dužnicž cžinicž nima hacž wſchitkach czlowjekow sbóznych cžinicž, ſak ſo naſtróža, hdyz naſhonja: „Czlowjek je poſtajene junfróč wumrjecž, potom pak hlyubjenje! Temu dnju my napschečiwo džemy a hmy jemu ſaſo w tym hnyadnym lécze bliże pschischli. Duž khodzimy tež na tym pucžu, kiž domoj wjedże. Domoj! — tak ſo poſylniamy na pucžu hwojego podróniſtwa — my drje cžujem yichor hmyjercze, kiž hetu roſlama — ale nam kiwa njebeſki Jerusalém ſe ſtołymi haſzami. Škota nadžija je naſcha hwěſda:

„Sbózni su czi, kotsiz ſebi domoj žadaju, pschetož woni domoj pschiindu.“ Hamjen.

Ssmjertna njedžela.

Hluboka khutnoſcz ſo na kſchesčianske woſhadu ſeha, hdyz hwyedzenj semrjetich ſo wyžokich wěžow ſwonow hwyatocžne ſyńki do domow a wutrobów ſaklincžu. Pschetož wone tak-rjez naſominaju: Spominajce na hwojich morwych, spominajce na hwoju ſamžnu hmyjercz! Haj, wě džecži, spominajce na hwojego ſtarſcheju, kotrakž w hlyodnym rowje wotpočujuſetaj; spominajce na hwojego nana, jeho napominanja a warnowanja, jeho hwerunu luboſcz, jeho pilnoſcz a sprózniwoſcz, na jeho staroſcz ſa waſ ſpominajce ſ džakapołnej wutrobu! Spominajce na hwoju maczeř, jejne proſtwy, jejne troſchtowanja, na jejnu něžnu horzu luboſcz ſo wam ſpominajce ſ bohoſczepolnej wutrobu! Wobras droheju ſtarſcheju ſtej psched wami; wón poſběhui waſche dufche horje ſo njebeſam, wužiſcui waſche wutroby, wotwjasui je wot procha a knicžomnoſce ſhweta! A wě, wě ſtarſchi, ach, waſ njeſtrjeboju ſwonu ſyrfwioru dele naſominacž: Spominajce na hwoje džecži! Wě ſami wot ſo na nje ſpominacze na hwyedzenju semrjetich, a ſi nowa ronja ſo wam bohacze ſylsh ſi waſcheju wocžow, woſpjet drje ſo jera ból psches waſchu wutrobu. Ale ſpominajce we hwojim woſowjenym želenju tež na teho, kotrakž ſo hwojemu wumozesfemu a žiweſfemu ſhwetlu ſwěcicž dawa do czemných rowow, ſpominajce na teho, kiž je Lazaruszej ſi rowa ſanycž dał a rjeñy: „Sa hym horjestacze a žiwenje. Schtož do mije wéri, budže žiwý, runjež by wumrjeł, a ſchtož je žiwý a wéri do mije, tón nihdy njeſumrje.“ Dajcze ſo tutemu baſamej hlyodkeho njebeſkeho troſchta hlyubolo do hwojich wutrobów wuliwacž, ſo woheň bohoſče wuhaſnje a krwawjaze ranh ſaſo ſahoja!

Spominajce na hwojich mandželskich, kiž wě ſwudowjeni ſe, haj ſpominajce na nich ſe hwernej wutrobu! Spominajce na

wſcho to dobre, ſchtož ſu wam cžinili, a podajcze ſo do Božej njeſuſledneje radu a wole. Niz kaž ja chzu, ně, kaž ty chzesch, — tak praſcze ſ njemu, kotrakž je wſchitko derje wobmyſlik, wſchitko najlepje cžinil, runjež my to hnydom tu na ſemi njeſpōſnawam.

Tam jenu w hwytle wuhladamy,
Schtož na ſemi nam cžemnoſez bě;
Tam połne wujaſnjenje mamu
Sa njeſuſledne pucze wſchě;
Tam duscha ſ hlywalbu poſnaje:
Schtož cžini Bóh, wſcho dobre je!

Ale ſpominajce tež na hwoju ſamžnu hmyjercz, wě wſchitzh, bohaczi a khudži, ſtari a młodži! Tak ręcza dženja wótfje a khutnje ſwonu ſ wyžokoscze. Ssmjercz rucžiſcho pschiindze, hacž ſebi to myſlimy; njejabzny a njenadžujzny wona do duri ſaklapje, a hdzež ſaſtupi, tam njedawa ſebi durje poſkaſež, ně, wona hwoj wopor žada a njeda ſo ani naproſhcz, ani pschellóč. Žana ſemſka móz njemože jej wobarcz, žadyn khumscht a žana wědomoſcz ju do putow ſwiaſež. Duž ſpominajce na hwoju hmyjercz a wopomíče, ſo budže ſo wot naš wſchitkach po hmyjerczi ſamolwjenje žadacž, ſamolwjenje wo naſchich ſkutkach a ſkomach, ſamolwjenje wo naſchich ſačuežach, myſlach a ręčach, ſamolwjenje wo kózdyム dnju naſchego žiwenja. O ſak khutn hwyedzenj je hmyjertna njedžela!

F.

Morwi ſu žiwi.

Njeſkorž, jeli ſhubil ſy
Lubu duschu psches hmyjercz jeru;
Wopomá, ſo twój ſemrjetu
Psches ſylič cžegki dónuze ſi měru.

Njeveſch dha, ſo ſemja njej
Domowina czlowiſkých džecži?
My hmy w zusbje cžemnitez,
Zemu wěčne ſhwetlo ſhwěczi.

Putnik ſy, wón na kónzu —
Schtož ty hýjesch, to wón žněje;
Ty ſo bědžiſch ſi njehodu,
Zemu Bóh Knjes ſylič tréje.

Njeplacž! Schtož hmyjercz džecžiſche,
Luboſcz wježe psches ſwiaſk miły;
Wóčku luby wſath je,
We wutrobie pak je žiwý!

K. A. Fiedler.

Je poſlednje hlyubjenje?

Niežo czlowjek wěſciſche njeje, hacž hmyjercz, a niežo wuzitniſche, hacž myſlenje na wumrjecze; a tola ſo czlowjek pschecžiwo niežomu tak lohkoſmyſlije njeſobara, kaž pschecžiwo myſlenju na hmyjercz. Wo tym duchowny B. pschikkad ſe hwojego naſhonjenja powjeda. Czlowjek, kotrakž mjeſeſche ſle žiwenje ſadu ſo, bu hysto naſominant, ſebi na kónz pomylſicž. Kózdy ſróč ſy wón na pschecžiwił: „Woſtajcze mje — hdyz czlowjek wumrje — je kónz ſi nim.“ Wón wudawasche, ſo žadyn Bóh w njebeſkach njeje, a běſche dale w hwojich hręchach žiwý. Ma dobo wón do czeſkeje khoroſeſe ſapadže. Taſo pak duschowpaſth ſylindze, wón jeho wotpoſka ſi pschi ſwojich naſladach ſawofſta. Ma proſchenje jeho džowki B. ſaſo ſi temu khoremu pschiindze; tón ſo pak ſi ſeſenje wobroči ſi ruku wobrasche. A jako ſo jeho wopraschachu, hacž wón hyscze njevě, ſo je Bóh a ſudnik, wón ſi hlywu tſchafze

ſche. Pschezo wjetſche buchu jeho bołoscze, pschezo horzysche to będzenje, doniż jemu nōz ſaſo dżowka i duchownemu njepſchiindze a placzo proſchesche, ſo by tola ju pschischoł, ſo wona dlęje pschi-hładowacz njemōže. „Ta tam dżech”, powjeda B., a jako ja psched jeho ložom ſtejach a ſo jeho praschach, hacz chze won pschi-poſluchacz, hdyz ſo ja modlu, won na mnje i wóczkomaj ſo lamazymaj poſhlada, tſchepotazej ruzh poſběze a i wulkim hloſkom ſawoła: „Załožne je, do rukow žiweho Boha ſapadnyež”; ruzh padnyschtej ſaſo dele a won bęſche morwy. Taſ dże bęſche won wjedział, ſo je Bóh w njebjeſbach a ſo won do ſudzenja dże.

Wopomin: Njewér bjesbóžnym, hdyz woni wo ſwojej njewérje powjedaju.

Sich wjele ſebi myſli, ſo móža bjes ſeſuha žiwi bjež; ale tež bjes njeho wumrjecz? to je ſapocžatſ ſatamanſtwa.

Sich wjele ſebi myſli, wumrjecz a ſbóžny bjež je jene — ale w twojej wutrobje ſteji to ſłowo Bože:

„Czlowjek je poſtajene junfrócz wumrjecz, potom paſ to ſudzenje.”

Wo tamnym žiwjenju.

My ſ naſchimi myſlemi husto wopominam, ſchto jenu budze, ſajku radoſez ſmějemy, hdyz ſwojich prjedy naſ wužnjenych lubych ſaſo wohladamy. Wo tym ſwiate piſmo njeręczi. Wono jenož ręczi wo tym, ſo teho ſenjeſa widżecz budžemy, ſajkiž je (1 Jan. 3, 2). Niž to, ſo my ſwojich prjedy wužnjenych lubych ſaſo ſmějemy, ale ſo teho ſenjeſa ſmějemy, wono wuczi — Bóh daj, ſo i nimi hromadze — to je ſbóžnoſez. Kajka paſ ta ſbóžnoſez budze a czeho dla taſ rjana budze, to my ſ naſchimi myſlemi i zyla ſapſhijecz njemōžemy. My paſ tež njeměmy to wjedżecz chzycz, kaſ budze, ale dyrbimy to temu ſenjeſej ſawostajicz a ſo dowery-połni troſchtowacz: My ſmy w jeho rukach. Schtož chze won nam dacz, je taſ wulke a krafne, ſo ſebi to ſ naſchim khusuſhkim roſomom wumyſlicz njemōžemy. Ahſfeld (w ſwojim czazu ſnaty pobožny duchowny w Lipſku) je junfrócz praſil: „Kajki krafny dónit je nam tón ſenje ſa tamne žiwjenje pschihotował, ſchto moħł to wopisacz? Hdyz tež w ſbóžnych hodžinkach neschto wo tym ſacžuwamy, to tola wjazy nijeje, hacz hdyz rjane módre hory i daloka widžimy, ſchtomu a róże ſame, žorla a ręczki na nich paſ dowidżecz niesamobżemy. Hafle hdyz na nje pschiindzem, je wohladamy.”

Próſta w ſmjerči.

(Binzendorf.)

Daj mi, o ſenjeze, ſwoj mér doſtačz,
Hdyž ſwojej woczi ſandželam;
Chzyl ſ twojim troſhtom pschi mni woſtačz
A žohnowacz mje ſpróznoh' ſam.
Spožcz poſtoj mi we ſwojim klinje,
Hdzež węžna hnada nam'ka ſo.
A donjeſ, hdyz ſo mój czas minje,
Mje dom do kraja wótneho.

S. Žitawſki.

Troſcht we wumrjeczu.

Holcžka, na ſmjerč ſhora, ſlyſhesche ſwoju macz ſrudnje ſdychowacz: „Luby Božo, njedaj mojemu džesczu wumrjecz!” — „Czeho dla niž, luba maczi?” ſo tamna woprascha; „„wumrjecze tola čežke nijeje. Ma ſemi ſandželu ja wózzy, a w nje-bjeſbach je ſaſo wotewrju!”

S. Ž.

Schtó dże ſo mnu?

Jedyn hólcež bęſche na ſmjerč ſhorę; won cžujeſche, ſo ma wumrjecz a plakasche. Duž ſo nan jeho woprascha: „Czeho dla dha plakasch?” „Ach nano, ja ſym njedawno pschi rowje ſtał; a row bęſche taſ cžemny a hľuboki. Ach, njedaj mi ſamemu hicž ale, luby nano, dži ſo mnu.” — „Ta njemōžu i tobu hicž, ja hýſheze njeſmém”, nan ſrudnje wotmolwi. „Ach, dha njech tola macz ſo mnu dże; ach, njedaj mi ſamemu tam dele hicž!” — „Lube džeczo, tež macz njemōže i tobu hicž.” Dolho ležesche placzo ſměrom, ale potom i jaſnymaj wóczkomaj džesche: „„Nano, nětk je wſcho dobre; ja ſo wjazy njeboju. Mój ſenje ſeſuž dże ſo mnu!”

Taſ je, ſo ſměwtaſo, wuſnył.

S. Ž.

Šsmjerč kóždoh' czlowjeka wſchak powali, Njeh je tu niſki abo wyſoki.

Pſalm 49, 18. W ſmjerči won ničo ſobu njewoſmje; ani jeho čeſež ſa nim njestupa.

Wobhebny wyschł, kiž chzysche radu neschto węſte wo žiwjenju po ſmjerči ſhonicz, praschesche ſo teho dla ſwojego duchownego. Tón ſo jeho woprascha: „Wéricze wy, ſo po ſmjerči general wjazy njebudžecze, tež ſwoje čažne ſamoženje wjazy njeſmějecze?” General wotmolwi: „„Haj, to dyrbju ja wſchak wéricz.” Dale praschesche ſo duchowny: „Wéricze to zyle węſcze?” „Zyle węſcze, nad tym ja niž kufka njedweluju.” „Derje”, wotmolwi duchowny, „dha nětk tež neschto węſte węſcze wo žiwjenju po ſmjerči. A po tym nětk ſwoje žiwjenje nałożujecze, hacz wam tón ſenje w ſwojim czazu wjazy ſjewi.”

Ach kaſ braſhne, ach kaſ traſhne,

Gſu wſchę węžy čažne!

Wſcho ſo minje, wſcho tu ſpanje,

Sachodnoſez ma dobywanje,

Prawy węžnje ſawostanje.

S. Ž.

Khryſtian III. psched ſwojim ſpowiednym wótzom.

Dänemarſki kral Khryſtian III. ſo něhdy psched ſwojim dwórkim prēdarjom Handrijom Martiniom ſpowiedasche. Taſko ſo kral poſlaſny, ſapocža Martini, kiž bě hafle psched krótkim do tuteho ſaſtojſtwa pschischoł, i bojaſliwej poddanoſežu ręczecz: „Naj-jažniſchi, Najmóžniſchi!” — „„Mieſchtrje Handrijo”, jemu bohabojaſny kral do ſłowa ſapadże, „„kaſ wy ſpowiedź ſpočzinacze? Ja klecžu tu psched Bohom jako hréſchnik. Duž macze ſo mnu ręczecz, niž jako poddan i kralom, ale jako ſpowiedny wótz a jako klužobnik Khryſtuſowym ſe ſwojimi džecžimi. Tu njerěka: Najmóžniſchi, Naj-hnadiſhi! ale i hoła: Luby kralo Khryſtiano!”

F.

Pobožny lódžnik.

Bo prěních ſerjach raiſcheho ſlónza podach ſo psches wjerbowe ketcžki i brjoham, ſo bych lódžnika pytał, kiž by mie psches jěſor na mału krafnije wobroſčeniu kupu pschewjeſl.

Holicžka, něhdze wóžom lét ſtara, ſedžesche na brjoſy a dželasche pilnje na wuporjedzenju wobſchłodženych ſyćow. Wjeſte hładasche ſe ſwojimaj módrymaj wocžomaj do czystego jěſora a do wysche njeho ležazych čeřewjenych mróczelow.

„Chzecze pschejecz, knjeze?” ſawoła mi napſhęcžo.

„Haj, hdze je lódžnik?”

Khvatajz wona poſtanę. „Džedo, džedo! knjeſ chze pschejecz!” ſawoła a čeſkuy do kercžow.

Pschitupich k jěsorej, kijz pwoje pscheczelne žolny pomalku na brjoh hrajesche. Dolho tu njeſtejach, dha widžach lóðznika na nowym čolmje k ſebi pschijecz. Bě to wulki ſlěbowložath starz k czylm hishcze móznym poſdacžom.

„Kraſnje!“ pschiwołach jemu, twój čolm je hishcze zyle nowy a ſylniſhi, jako ſo tudy na jěſoru wſchědnie poſasaju.“

„A, to wěrju!“ wotmolwi wjeſele, „to je najlepſhi čolm na zylm jěſoru.“

Stupich do njeho. Starz poſydnih ſo na pwoje měſtuo a ſapocža hnydom wot brjoha ſtokacž; tež holežka na boku džeda ſedžo dželashche, tak mólcžka hacž běſche, pilnje ſobu.

Sſlónzo bě ſeſkhaſzaſo. Sſwětle ranje woſſewi nam kraſnoſez cziſche ſo hibažeſo jěſora. Wſchelakore wobraſy wobeju brjohow w pschezo ſo pſheměnjaſych barbach wjedžechu naſhej woči hacž k wyſokim horam, kijz we wěſtej doſoloſczi woſor rjenje wobmjeſowachu. Blíže ſiwačhu nam pſhceczelnive wjeſti a hrody a ſi wězemi wudebjeny klóſchtr, na kotryž runje pruhi ſo blyſhczeſateho raňſcheho ſlónza padachu.

Sa hodžinu běchmy mału ſupu doſežahnyli. Wſchelake družinu ſeklow ſchja tu ſamu. Wot starých ſchtomow rjenje woſdate ſteja tu roſpadowanſi małeje zyrfwicžki. Poſydnich ſo na lawku pſchi brjohy, ſotraž zuſniſka pſhceczelnje pſcheproſchuje, tudy hishcze juńkroč zyku mnogoſez kraſneje krajinu ſebi woſhlaſacž.

Nětk woſhlaſowach ſo ſa pwojim lóðznikom, dokelž ſebi myſlach, hnydom hishcze pſchi ranju naſpjet jecž, ſo ſo njebyhch wulkej čoplocze letnjeho dnia wuſtajil. Njevidžach paſ ani lóðznika ani mału holežku. Psches ſeki podach ſo po taſkim do małeje zyrfwicžki. Taſko ſaſtupich, widžach starza a holežku pſched woſtarjom klecžecž, hdyž bě džecžaza pobožnoſez Marijine ſwjeczo poſtajila.

Wobaj modleſchtaj ſo ſ nutrnoſezu. Sawołach ſtareho, kijz bôrſy poſtanu; ſakhowana ſylda we wóčku pſcheradži, ſo bě plakal.

Na dompučzu wucžahnych bleschu wina, kijz běch k pwojemu poſylnjenju ſobu wſaſ, a dach tež pwojimaj pſchewodžerjomaj ſo napicž. Wabjeſche mje, tuteho ſtareho bliže ſeſnacž.

„Kaf starz hy, mój luby?“ wopraſhach ſo lóðznika.

„Kneže! wóžom a ſydomdžeſacž lět.“

„A, ſawěrno hižom pſche ſtary, tak czežke džela woſtaracž.“

„Kneže! to dyrbí drje tak býež.“

„Tuto džecžo je twoja wnučka. Hdyž je jeje nan?“

Starz wſa ſchleñzu wot huby, kijz bě runje naſtajil.

„Kneže!“ wotmolwi wón, „jeje nan, mój syn, je morwy.“

„To je ſl. Né, wſchaſ ma tola dobreho džeda.“

„Ach, luby Božo! Tež žanu macž wjazy nima. Doma hishcze je mała Hanžka a hishcze mjeňſhi Turk. Turk je hakle poſtečza lět starz.“

„Wbohi mužo! wbohe džecži!“ prajach hľuboko hnuty, „njebojeſe ſo, Bóh waſ njewoſuſčeži.“

Starz poſběhny ſwoju ſchleñzu k njebyju. „Kneže!“ ſaſwola ſe ſahorjenjom, „Bóh naſ wěſče njewoſuſčeži!“

„Maſch prawje! Šsy pobožny ſprawný muž. Se ſpodobanjom widžach tebje a twoje džecžo tak nutrniſe w zyrfwicžy ſo modlicž.“

„Niz teho dla, kneže! Modlenje je kóždeho winowatoſez. Komuž paſ je Bóh tak widžomnje ſpodživnje pomhal ſaž mi, a kohož je wón — njedyrbjal wo tym rěcžecž, ale czeſcž padnje tola pſchezo jenož na njeho — ſa hódnego džeržaſ, psches njeho tak widžomnje ſpodživne wuſjeſež, kneže, teho njemóže Bóh tež dale woſuſčeži.“

„Spóſnaju drje, ſo by ſpodživne a pomnječa hódnne powjedacž wjedžaſ.“

„Sawěrnje ſpodživne! Hlejče, kneže! tamna zyrfwicžka a

mój nutrniſe pacžer w njej a mój dobrý ſylný čolm, kotryž wň tam tak rjenje ſhwaleschze, to wſchitko jara ſpodživnje hromadže wiſa.“

„Pſchezy mi powjedaj, dobrý džedo!“

„W Božim mjenje. Wj ſeſe wěſče bohabojaſny člowjet a njeſmějcež k temu, ſchtóz wam powjedam, žeane ſměch.“

(Pſchichodnje dale.)

Wſchelake ſ bliska a ſ daloka.

— Saſſti ſejm je jeho Majestofez král Jurij ſ trónſkej rěčju ſvijatocžnje wotewril. W njej ſo wuproja, ſo drje ſu ſo ſakſke finanzy něſhto polepſchile, ſo paſ budže ſo jara lutowacž dyrbjecž, dokelž je ſtatny dolh hishcze wulki. Duž budže ſo jenož najnuſniſche pſchiswolicž móz. Wo pſheměnjenju dotalneho wólbneho ſakonja budže ſo jednacž, ale naſſkerje hishcze na tutym ſejmje k pſheměnjenju njeſchiindže. Gastrojný bydlenſku pſchilohu doſtanu, na kotruž hižo dolho čzakaju. Bóh chyžl dacž, ſo býchu wuſradzenja ſejma k ſbožu naſcheho luda byle.

— Maſch lubowaný khežor je ſažo wuſtrowjeny. Rana je do zyla ſažila.

Se ſsmječkez. Njeđelu 1. adventa, to je 29. novembra t. I. ſmějemy tudy rano $\frac{1}{2}$ 9 hodž. ſerbſku ſpoſjedž ſe ſwj. hamtom; w 9 hodž. ſerbſke pređowanje; w 10 hodž. němske pređowanje. Knjes farař Kſchižan ſ Hodžija chze naſ dobrocziwje woſtaracž. Wjeſzelimy ſo jara a proſhymy, ſo by ſo to wſchudže we woſolnoſeži woſſewilo.

— Bibliſki pucžnik na lěto 1904 budže na nowy thđen dočiſhežany, tak ſo jón lubi ſſerbia w blížchim čaſu doſtanu. ſſobuſtaſu wuſtawu jón darmo, ale tež tajzy, kijz ſobuſtaſu njeſju, móža ſebi jón ſa 15 ny wot ſwojeho knjeſa duchowneho wotevraſež.

— Na konferenzy evangeliſkych zyrfwujow w Eisenachu ſu ſo ležha wſchitke evangeliſke zyrfwe do ſwiaſka hromadu ſamké a je ſo wubjerk wuſwoliš, kotryž ma wo nadawku tehole ſwiaſka wuſradzowacž. Tónle wubjerk je 10. dezembra w Draždžanach hromadu ſtuſil pod pſchedbýdſtwom wyschisheho dwórkeho pređarja Aclermana. Nadžimy ſo, ſo budža wuſradzenja tehole ſwiaſka, pſhceczivo ſotremuž je ſo tež to woſmyſlenje wuprajilo, ſo mohla ſamostatnoſez evangeliſko-lutherske ſyrfwe ſchłodowacž, k ſbožu naſcheje ſubeje zyrfwe.

— Schuſſke měſto w Stróži pola Rakez, kotrež ſo ſ woteňdženjom wucžerja Buchholza do ſakſkeje 1. januara wuprōſdni, njeje ſo wot knjeſa kollatora, barona ſ Löbensteina, wupiſalo, dokelž by wupiſanje bjes wuſpěcha bylo, ale je ſo woſhadtzenje ſchuſſkej wyschishezi pſchewostajilo.

— Džiwny podawk ſo pſche. Geſina Meherez w Grambku pola Bremera, 43 lět ſtara, je po 17 lětnym ſpanju pſches wohnju wu haru wotucžila. Wona ma ſtrony kęžejazy napohlad. 17. dez. 1886 běſche wužnyla, hdyž běſche předy hižo pſched 3 lětami 1 lěto ſpaſa.

K rozpominanju.

Swětne wjesela njepytaſ, přetož wone wutrobje rozkače zavostajeja.

* * *

Ponižnoſć je znamjo křesćana.

Klucžik ſa ſaſčansko-ſerbske piſmo: z = ſ, s = ſ, š = ſch, c = č, ē = cž, ě = cž, ř = ſch (po p a k), ſ, ſj, ſch (po t): Zub, syn, ſat, cworn, čerń, črij, přah, křud, tři, třo, třasć.